

Arrest

nr. 100 875 van 12 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 augustus 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 augustus 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 oktober 2012.

1.3. Op 27 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) S.(...) R.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U werd 23 jaar geleden geboren in het dorp Hejan, district Salang, provincie Parwan. U ging niet naar school. Tot 22 mei - 23 juli 2009 werkte u als winkelier in uw eigen kledingzaak. Daarna werkte u in het hotel Qasr-e-Zareen in Parwan Se te Kabul-stad.

In hamal 2009 (21 maart-21 april 2009) ontmoette u M.(...), de dochter van een commandant uit jullie regio. Zij was toen 18 jaar en studeerde nog. Ze heeft twee jongere broers en woonde met haar ouders op drie kilometer van uw kledingzaak. Sinds jullie eerste ontmoeting bleven jullie contact houden via jullie GSM. Om de drie à vier dagen kwam ze naar de winkel. In de periode van 22 mei-23 juli 2009 moest zij en haar familie naar de stad Kabul verhuizen vanwege het werk van haar vader, D.(...) A.(...). Hij werd commandant van de veiligheid in Kabul. M.(...) vroeg u ook naar Kabul te komen en daar werk te vinden. Via uw neef kon u in het hotel Qasr-e-Zareen aan de slag.

In Kabul bleven jullie met elkaar afspreken. Sinds hun verhuis naar Kabul was M.(...)'s moeder op de hoogte van de relatie. Ongeveer elke twee weken kwam zij naar het hotel waar u een kamer had zodat jullie ongestoord bij elkaar konden zijn. Zes maanden na het begin van jullie relatie - in de zomer van 2009 - bracht u uw moeder op de hoogte van jullie relatie en vroeg u uw ouders om haar hand te gaan vragen bij haar familie. Zij weigerden u met haar te laten trouwen omdat ze volgens haar nog te jong was en eerst haar studies moest afwerken. Vier à vijf maanden later waagde u een tweede poging: deze keer werd het aanzoek botweg geweigerd. Acht à negen maanden nadien kon u uw ouders overtuigen een derde keer langs te gaan. Deze keer werd uw vader bedreigd en zei D.(...) A.(...) dat hij zijn dochter nooit zou laten trouwen met 'zulke familie'. In de periode van deze aanzoeken bleven u en M.(...) elkaar regelmatig zien.

Eén à twee maanden later belde M.(...) u met het nieuws dat ze zwanger was. Dit was tussen 22 mei en 22 juni 2011. U wou daarom uw vader nogmaals naar haar familie sturen om een aanzoek te doen, maar M.(...) belde u en zei u dat dat geen zin had en dat u beter zou vertrekken. U vertelde uw moeder wat er was gebeurd, zij vertelde het op haar beurt tegen uw vader en hij besloot dat u Afghanistan moest verlaten. Tien à vijftien dagen nadat u hoorde dat M.(...) zwanger was, stierf zij: nadat haar vader had ontdekt dat zij zwanger was, sloeg hij haar waardoor ze naar het ziekenhuis moest en daar overleed. Toen u dat nieuws hoorde, was u ergens tussen Afghanistan en Iran. Op een raad van ouderen werd besloten dat u de doodstraf verdient. Sindsdien wilt uw vader - in tegenstelling tot uw moeder - geen contact meer met u hebben.

Op 15 augustus 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u geen documenten voor omdat deze werden afgenomen in Griekenland.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat u het absoluut niet aannemelijk maakt dat u een 'verboden' relatie had met M.(...). Uit wat u beweert, blijkt immers dat de moeder van M.(...) sinds hun verhuis naar Kabul op de hoogte was van jullie relatie en heimelijke ontmoetingen (CGVS vragen 79-81). Wanneer ze dit ontdekte, toonde ze "geen reactie" en deed ze absoluut niets om deze relatie tegen te gaan of eventueel in te perken. Binnen de Afghaanse socio-culturele context is het compleet onwaarschijnlijk dat de moeder van een 18-jarige Afghaanse vrouw op de hoogte zou zijn van een geheime relatie tussen haar dochter en een voor haar onbekende man zonder daar een probleem van te maken of te proberen die relatie te beëindigen. Dat M.(...) verwend zou geweest zijn en alles zou gemogen hebben van haar moeder, doet hier weinig ter zake want haar moeder moet - gezien de Afghaanse maatschappelijke context - goed beseft hebben dat wanneer dit zou uitkomen het leven van haar dochter in gevaar kon zijn (CGVS vraag 181). In dit opzicht valt het moeilijk te geloven dat de moeder van M.(...) zich gewoon neerlegde bij deze relatie en verder geen enkele reactie toonde. Dat M.(...) een intieme relatie met u had en zwanger zou kunnen worden, had de moeder van M.(...) blijkbaar niet verwacht omdat "zulke zaken niet verwacht worden van een man en een vrouw"(CGVS vragen 177-180). Nochtans valt het evenmin binnen de verwachtingen dat een Afghaanse man en vrouw op zo'n manier met elkaar zouden omgaan: sinds maart 2009 hadden jullie een relatie en hadden jullie regelmatig contact mét medeweten van M.(...)'s moeder. Zij was er zelfs van op de hoogte dat M.(...) zwanger was en ook toen deed zij niets meer dan u bellen om te zeggen dat u uw verantwoordelijkheid zou moeten opnemen (CGVS vraag 177). Ook was het voor M.(...) mogelijk om elke drie à vier dagen naar uw winkel en later elke twee weken naar het hotel te komen (CGVS vragen 56, 76, 86). Dat M.(...) zoveel vrijheid kreeg, er zo goed als geen controle was op haar handel en

wandel en zij met de goedkeuring van haar moeder gedurende ruim twee jaar een relatie met u kon onderhouden, is - gelet op de Afghaanse culturele context en de omstandigheden door u beschreven - absoluut ongeloofwaardig. Hierdoor kan er sterk getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw asielmotieven: ttz. aan het 'verbodene' karakter van jullie relatie of aan jullie relatie tot court.

Daarnaast deed u zes maanden na het begin van jullie relatie een eerste aanzoek bij de familie van M.(...) (CGVS vraag 91). Binnen een tijdspanne van ongeveer een jaar volgden nog twee pogingen (CGVS vragen 112, 152). Dit betekent dat de familie van M.(...) - en zeker haar vader - op dat moment toch gealarmeerd moesten zijn en hun dochter extra in de gaten zouden houden, toch wanneer u zegt dat u (en uw ganse familie) te min was bevonden voor uw schoonvader. Bovendien kwam er op bevel van haar vader herhaaldelijk politie naar u vragen (CGVS vragen 154 - 158). Dit toont aan dat D.(...) A.(...) wou weten wie zijn dochter ten huwelijk vroeg waardoor hem ook geen onverschilligheid ten opzichte van zijn dochter en de aanzoeken kan verweten worden. Aangezien hij dus wel degelijk betrokken was bij deze gebeurtenissen, kan er ook verondersteld worden dat hij strenger zou toezien op wat zijn dochter precies uitspookte. Dat jullie elkaar desondanks konden blijven zien en het voor M.(...) eenvoudig bleef om naar het hotel te komen, is in dit opzicht niet aannemelijk (CGVS vragen 160-161, 170). Voorts is het feit dat D.(...) A.(...) mensen stuurde naar het hotel waar u werkte wel logisch daar u om haar hand dong. Wat onlogisch is, is uw reactie: u verborg zich en u vroeg uw vrienden de politie af te wimpelen. Dit is niet bepaald de reactie van een potentiële huwelijkskandidaat die zijn schoonvader gunstig wil stemmen. Zeker omdat u toen nog ijverde voor haar hand en u er bijgevolg alle baat bij had om u soepel en rechtschapen op te stellen. Door u telkens te verbergen wekt u alvast niet die indruk. Integendeel, hiermee liet u tegenover haar vader uitschijnen dat u iets te verbergen had wat gezien de door u beschreven omstandigheden niet wenselijk en evenmin plausibel is. Dit haalt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook fundamenteel onderuit.

Verder is het door tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen onduidelijk hoe u kon weten wat er na uw vertrek met M.(...) is gebeurd en waarom uw vader besloot u te helpen. Zo stelt u aanvankelijk dat uw vrienden in het hotel u hadden verteld wat er met haar was gebeurd, terwijl u nadien beweert dat uw familie u het nieuws van haar dood bracht (CGVS vragen 171, 182-184). Bovendien is wat u kunt vertellen over het moment waarop u hoorde dat M.(...) dood was een dermate oppervlakkig en feitelijk relaas, ontdaan van elke emotie, dat er sterk getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van wat u hier vertelt (CGVS vragen 182-184). Wanneer de vrouw waarmee u ruim twee jaar een relatie had en uw kind droeg, sterft, dan nog op een onnatuurlijke manier, kan op zijn minst verwacht worden dat u hier doorleefder en met meer intensiteit kan over vertellen en dat u nog goed weet wie u dit heeft verteld. Dat u evenmin kan zeggen waar u op dat moment precies was, is tekenend voor uw gebrek aan inlevingsvermogen. Zo'n nieuws moet bij u toch zijn ingeslaan als een bom waardoor van u kan verwacht worden dat u zich dit moment nog levendig voor de geest zou moeten kunnen halen. Verder is het opmerkelijk dat uw familie of uw vrienden überhaupt op de hoogte kunnen zijn van details als "hij had haar gevraagd van wie ze zwanger was, maar ze wou het eerst niet zeggen, maar uiteindelijk werd ze gedwongen" die zich bij M.(...) thuis hebben afgespeeld aangezien M.(...) het niet meer heeft kunnen navertellen en het ook weinig plausibel is dat iemand uit het huishouden dit aan uw vrienden zou hebben doorgezegd gezien het delicate karakter ervan (CGVS vragen 189-191). Uw verklaringen over het nieuws van de dood van M.(...) zijn bijgevolg niet alleen tegenstrijdig, maar ook nog eens ongeloofwaardig.

Vervolgens stelt u ook dat uw vader u niet wil helpen door de oproepingsbrief van de politie op te sturen omdat hij geen contact meer met u wilt hebben (CGVS vragen 171-174). Nochtans was hij wel bereid om voor u een smokkelaar te regelen, terwijl hij toen ook al afwist van wat er tussen u en M.(...) was gebeurd (185-187, 192). Het was zelfs uw vader die zei dat u uw leven moest redden door Afghanistan te verlaten. Dat uw vader wel bereid zou zijn om een smokkelaar voor u te vinden, maar op basis van dezelfde informatie plots zou weigeren een oproepingsbrief - waarmee u uw verhaal zou kunnen staven - op te sturen, is niet geloofwaardig. Daarenboven zei u dat uw ouders de problemen in verband met M.(...) zijn te weten gekomen doordat D.(...) A.(...) politie naar hun huis had gestuurd, terwijl u even daarvoor had gezegd dat u Afghanistan verliet voordat M.(...)'s vader wist over haar zwangerschap (CGVS vragen 175-176, 185). Daar uw vader u had verteld dat u Afghanistan diende te verlaten en u vertrok vóór D.(...) A.(...) op de hoogte was van de zwangerschap kan hieruit afgeleid worden dat het onmogelijk is dat uw ouders door de politie geïnformeerd werden over de problemen die u zou veroorzaakt hebben. Op basis van deze elementen kan het CGVS onmogelijk bepalen wat dan wel de ware toedracht is. Hierdoor maakt u het voor het CGVS onmogelijk een appreciatie te maken van uw asielmotieven, wat nefast is voor hun geloofwaardigheid. Hiermee wordt eerder de indruk gewekt dat uw vader niet zou geweten hebben wat er zou gebeurd zijn, dat er dus geen oproepingsbrief is geweest en er bijgevolg ernstige vermoedens rijzen dat de problemen die u aanbrengt zich nooit hebben voorgedaan.

Bovendien schiet u ernstig tekort in uw kennis wanneer u gevraagd wordt meer informatie over M.(...) - uw zelfverklaarde geliefde - te geven. Wanneer u gevraagd wordt spontaan wat meer over haar te vertellen, komt u niet verder dan dat ze de dochter is van een commandant, dat ze uit jullie streek afkomstig is en dat ze naar school ging (CGVS vragen 36-43). Pas wanneer gerichte vragen over haar gesteld worden, kan u hier op antwoorden maar ook dan blijft u karig met uw informatie: over haar uiterlijk en karakter kan u enkel zeggen dat ze lang, goed gebouwd, ethisch en braaf is (CGVS vragen 44-49, 77, 88-90). Van iemand die twee jaar lang een relatie met een meisje onderhoudt, mag verwacht worden dat hij spontaner en uitgebreider over haar kan vertellen. Doordat u enkel kan antwoorden op gerichte vragen lijkt het alsof deze antwoorden ingestudeerd zijn. Uw gebrek aan spontaniteit over het meisje waarvan u twee jaar lang hield, kan overigens niet toegeschreven worden aan een gebrek aan opleiding. Later werd u ook de vraag gesteld of M.(...) kort voor haar dood nog naar school ging, maar daarop moest u het antwoord schuldig blijven terwijl jullie kort voor haar dood contact bleven houden (CGVS vragen 164, 168). Uw gebrek aan kennis en spontaniteit over M.(...) ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U legt geen documenten voor die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Door de algehele aantasting van uw geloofwaardigheid kan er eveneens sterk getwijfeld worden aan uw bewering dat uw documenten - foto's en video's van u en M.(...) - in Griekenland werden afgenomen (CGVS vraag 2-5).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan meer bepaald in het district Salang te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de situatie in de provincie Parwan als 'veel stabiel' wordt omschreven, in vergelijking tot andere omliggende provincies rond Kabul. Alhoewel er zich in gebieden waar er een Pashtoun-meerderheid is nog problemen kunnen voordoen, blijft het in de andere districten van Parwan rustig. Het district Salang wordt omschreven als één van de meest rustige districten in de provincie Parwan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Salang van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, § 2, § 3 en § 4, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

De Raad wijst erop dat artikel 48 van de vreemdelingenwet geen § 2, § 3 en § 4 bevat en gaat ervan uit dat verzoeker doelt op de schending van artikel 48/3, § 2, § 3 en § 4.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, citeert verzoeker een aantal passages uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en betoogt hij dat dit rapport veel minder eenduidig voorkomt dan het Commissariaat-generaal wil laten uitschijnen. Verzoeker meent dat dit rapport niet toelaat te besluiten dat het district Salang in de provincie Parwan als "een van de meest rustige" kan worden beschouwd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het gelet op de Afghaanse culturele context en de omstandigheden door hem beschreven absoluut ongeloofwaardig is dat M. zoveel vrijheid kreeg, er zo goed als geen controle was op haar handel en wandel en zij met de goedkeuring van haar moeder gedurende ruim twee jaar een relatie met hem kon onderhouden, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat sterk kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van zijn asielmotieven, t.t.z. aan het 'verbodene' karakter van zijn relatie met M. of aan hun relatie tout court, (ii) kan worden verondersteld dat M.'s familie en zeker haar vader na de huwelijksaanzoeken toch gealarmeerd moest zijn en haar extra in de gaten zou houden, temeer verzoeker verklaart dat hij en zijn ganse familie te min was bevonden, zodat het niet aannemelijk is dat hij en M. elkaar desondanks konden blijven zien en het voor M. eenvoudig bleef om naar het hotel te komen, (iii) het feit dat verzoeker zich verborg en zijn vrienden vroeg de politie af te wimpelen wanneer D. A. mensen stuurde naar het hotel waar hij werkte niet bepaald de reactie is van een potentiële huwelijkskandidaat die zijn schoonvader gunstig wil stemmen en die er alle baat bij had om zich soepel en rechtschapen op te stellen, (iv) zijn verklaringen over het nieuws van de dood van M. niet alleen tegenstrijdig maar ook nog eens ongeloofwaardig zijn, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) het niet geloofwaardig is dat zijn vader wel bereid zou zijn om een smokkelaar voor hem te vinden maar plots zou weigeren om een oproepingsbrief – waarmee hij zijn verhaal zou kunnen staven – op te sturen en hij incoherente verklaringen aflegt over de manier en het tijdstip waarop zijn ouders de problemen in verband met M. zijn te weten gekomen, (vi) zijn gebrek aan kennis en spontaniteit over M. de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven verder ondermijnt, (vii) hij geen documenten voorlegt en door de algehele aantasting van zijn geloofwaardigheid eveneens sterk kan getwijfeld worden aan zijn bewering dat zijn documenten – foto's en video's van hem en M. – in

Griekenland werden afgenomen en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Salang van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 november 2012 (CG nr. 1218498), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte tot het besluit komt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij een 'verboden' relatie onderhield met M.. Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor nooit met zoveel woorden heeft gesteld dat de relatie met M. van in het begin verboden was. Volgens verzoeker blijkt uit zijn verklaringen dat zowel zijn vader en moeder als de ouders van M. van de relatie op de hoogte waren en deze tolereerden. Slechts na verloop van tijd en zeker nadat bij de vader van M. was bekend geraakt dat zijn dochter zwanger was, werd de relatie door beide vaders niet meer geduld met alle gekende gevolgen van dien.

De Raad kan slechts vaststellen dat deze beweringen volledig haaks staan op de verklaringen zoals verzoeker deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Raad leest immers in het administratief dossier dat verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat in het begin niemand op de hoogte was van hun relatie maar dat de moeder van M. dit na hun verhuis naar Kabul te weten is gekomen. Verzoeker verklaarde verder dat zij hun relatie geheim konden houden doordat M. slechts om de twee weken naar zijn winkel kwam, waar ze een tijdje praatten, dat ze niet samen naar buiten gingen en dat M. hem in Kabul kwam bezoeken in het hotel waar hij werkte. Zijn ouders waren blijkens verzoekers verklaringen tijdens het gehoor niet op de hoogte van zijn relatie. Verzoeker zou dit enkel tegen zijn moeder hebben verteld na het eerste huwelijksaanzoek in Kabul en hij verklaarde hierbij tevens dat hij tegen zijn vader de waarheid niet durfde te vertellen (administratief dossier, stuk 4, vragen 79-80, 82-87, 92-93, 96-99 en 107). Het gaat overigens in tegen iedere logica dat de ouders van M. een relatie zouden toestaan met een jongen die niet als huwelijkskandidaat werd aanvaard omdat hij en zijn familie te min werden bevonden. Voorts acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen binnen de Afghaanse socio-culturele context volstrekt ongeloofwaardig dat de moeder van een 18-jarige Afghaanse vrouw op de hoogte zou zijn van een geheime relatie tussen haar dochter en een voor haar onbekende man zonder daar een probleem van te maken of te proberen die relatie te beëindigen, temeer zij moet beseft hebben dat het leven van haar dochter in gevaar kon zijn indien deze relatie zou uitkomen. Het verweer in het verzoekschrift dat deze stelling mogelijks enkel maar op een veronderstelling doelt die misschien op zijn geval niet van toepassing hoeft te zijn, is niet ernstig. Bovendien staat deze suggestie in scherp contrast met het gegeven dat M. omwille van haar zwangerschap door haar vader zou zijn dood geslagen.

2.5. Voorts is het in de Afghaanse culturele context absoluut ongeloofwaardig dat een jonge vrouw een dermate grote vrijheid kreeg zoals verzoeker beweert en er nagenoeg geen controle was op haar doen en laten. Verzoeker beweerde tijdens het gehoor weliswaar dat M. van haar moeder alles mocht maar

van haar vader niet (administratief dossier, stuk 4, vraag 81). Gezien de in Afghanistan heersende zeden en normen omtrent eer en vrouwen, kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat de moeder van M. haar enige dochter en oudste kind (administratief dossier, stuk 4, vragen 76-77) zonder medeweten van haar echtgenoot een dergelijke vrijheid zou hebben toegestaan en dat zij zelfs na de weigering van het verzoekers huwelijksaanzoek nog zou hebben ingestemd met de verderzetting van de relatie. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat kan worden verondersteld dat M.'s familie en zeker haar vader na de huwelijksaanzoeken toch gealarmeerd moest zijn en haar extra in de gaten zou houden, temeer verzoeker verklaart dat hij en zijn ganse familie te min was bevonden, zodat het niet aannemelijk is dat hij en M. elkaar desondanks konden blijven zien en het voor M. eenvoudig bleef om naar het hotel te komen. Waar verzoeker het geenszins tegenstrijdig acht dat hij en M. hun ontmoetingen toch konden laten doorgaan ondanks het feit dat de vader van M. de politie op het koppel afstuurde om hen in de gaten te houden vermits de controle door de politie enkel maar tot doel had na te gaan op welke wijze zij hun relatie onderhielden, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich bedient van een loutere post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen en die bovendien in tegenspraak is met verzoekers eerdere verklaringen waar hij stelde dat de vader van M. de politie stuurde om te zien wie hij was en waarom hij zo aandrong op een huwelijk en dat hij vreesde door de politie te worden opgepakt en meegenomen (administratief dossier, stuk 4, vragen 155-158). Zo de controle door de politie enkel maar tot doel had na te gaan op welke wijze zij hun relatie onderhielden, zoals verzoeker thans voorhoudt, is het des meer onlogisch dat hij zich verborg en zijn vrienden vroeg om de politie af te wimpelen. Zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dit immers niet bepaald de reactie van een potentiële huwelijkskandidaat die zijn schoonvader gunstig wil stemmen en die er aldus alle baat bij had om zich soepel en rechtschapen op te stellen. Het verweer in het verzoekschrift dat zijn houding niet noodzakelijk bevreemdend moet zijn, al was het maar omdat hij bang was afgewezen te worden door zijn toekomstige schoonvader voor feiten die de politie mogelijks zou ontdekken, kan in het licht van het voorgaande dan ook niet in het minst overtuigen. Dit klemt des te meer daar hij, door zich telkens te verbergen, precies de indruk wekte dat hij iets te verbergen had wat gezien de door hem beschreven omstandigheden niet wenselijk en evenmin plausibel is.

2.6. Waar hem wordt verweten dat hij niet genoeg emoties of een gebrek aan inlevingsvermogen vertoont met betrekking tot de dood van M., voert verzoeker aan dat de protection officer geen psycholoog is en enkel de feitelijke en juridische gegrondheid van een asielaanvraag dient na te gaan. De Raad benadrukt in dit verband dat het vaststellen van een duidelijk gebrek aan inlevingsvermogen geen exclusief voorrecht van psychologen is maar door eenieder kan worden waargenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot de stelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgaat van loutere veronderstellingen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motivering dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier en die luidt als volgt: *“Verder is het door tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen onduidelijk hoe u kon weten wat er na uw vertrek met M.(...) is gebeurd en waarom uw vader besloot u te helpen. Zo stelt u aanvankelijk dat uw vrienden in het hotel u hadden verteld wat er met haar was gebeurd, terwijl u nadien beweert dat uw familie u het nieuws van haar dood bracht (CGVS vragen 171, 182-184). Bovendien is wat u kunt vertellen over het moment waarop u hoorde dat M.(...) dood was een dermate oppervlakkig en feitelijk relaas, ontdaan van elke emotie, dat er sterk getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van wat u hier vertelt (CGVS vragen 182-184). Wanneer de vrouw waarmee u ruim twee jaar een relatie had en uw kind droeg, sterft, dan nog op een onnatuurlijke manier, kan op zijn minst verwacht worden dat u hier doorleefder en met meer intensiteit kan over vertellen en dat u nog goed weet wie u dit heeft verteld. Dat u evenmin kan zeggen waar u op dat moment precies was, is tekenend voor uw gebrek aan inlevingsvermogen. Zo'n nieuws moet bij u toch zijn ingeslaan als een bom waardoor van u kan verwacht worden dat u zich dit moment nog levendig voor de geest zou moeten kunnen halen. Verder is het opmerkelijk dat uw familie of uw vrienden überhaupt op de hoogte kunnen zijn van details als “hij had haar gevraagd van wie ze zwanger was, maar ze wou het eerst niet zeggen, maar uiteindelijk werd ze gedwongen” die zich bij M.(...) thuis hebben afgespeeld aangezien M.(...) het niet meer heeft kunnen navertellen en het ook weinig plausibel is dat iemand uit het huishouden dit aan uw vrienden zou hebben doorgezegd gezien het delicate karakter ervan (CGVS vragen 189-191). Uw verklaringen over het nieuws van de dood van M.(...) zijn bijgevolg niet alleen tegenstrijdig, maar ook nog eens ongeloofwaardig.”*

2.7. In de mate het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenstrijdig wordt geacht dat zijn vader enerzijds het nodige regelt om zijn zoon het land uit te smokkelen en hij anderzijds verklaart met zijn zoon geen contact meer te willen hebben, voert verzoeker aan dat men

zich heel goed kan voorstellen dat zijn vader beslist om hem te “verstoten” en hij dus besluit om het nodige te doen opdat zijn zoon nooit meer onder zijn ogen kan komen om hem te beschamen door zich ervan te verzekeren dat zijn zoon het land verlaat en hopelijk nooit meer terug zou komen. In die optiek acht verzoeker het begrijpelijk dat zijn vader weigerde om de oproepingsbrief op te sturen. Hij wilde immers eenvoudigweg niets meer met hem te maken hebben. Het zal zijn vader uiteraard zijn ontgaan dat dit document mogelijks zijn asielaanvraag zou kunnen ondersteunen, al is het maar omwille van het feit dat de toekomst van zijn zoon hem nog weinig leek te schelen, aldus nog verzoeker.

Opnieuw verschaft verzoeker een gekunstelde post-factum uitleg waarmee hij niet in het minst kan overtuigen. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor kan op generlei wijze worden afgeleid dat zijn vader hem het land uit wilde omdat hij niets meer met hem te maken wilden hebben. Integendeel blijkt zijn vader bezorgd te zijn geweest om de veiligheid en het leven van zijn zoon. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader hem zei dat hij moest vertrekken omdat zijn leven in gevaar was en dat hij onthoofd zou worden indien hij zou worden opgepakt (administratief dossier, stuk 4, vragen 186-187). Hoe dan ook gaat verzoeker met zijn betoog volledig voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de onmogelijkheid dat zijn ouders geïnformeerd werden door de politie over de problemen die hij zou veroorzaakt hebben. De uitgebreide motivering dienaangaande blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.8. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers gebrek aan kennis en spontaniteit over M. de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven verder ondermijnt. In zoverre verzoeker opnieuw aanvoert dat de protection officer geen psycholoog is, benadrukt de Raad dat men geen psycholoog moet zijn om vast te kunnen stellen dat verzoeker niet verder komt dan dat M. de dochter is van een commandant, dat ze uit de streek afkomstig en dat ze naar school ging wanneer hem wordt gevraagd om spontaan meer over haar te vertellen (administratief dossier, stuk 4, vragen 36-43). Ook wanneer hem gerichte vragen over haar werden worden, bleef hij karig met zijn informatie. Zo stelde hij over haar uiterlijk en karakter slechts dat ze lang, goed gebouwd, ethisch en braaf is. Gevraagd wat zij studeerde, antwoordde verzoeker slechts “School”. Nogmaals gevraagd wat precies, kwam verzoeker niet verder dan “Middelbaar”. Verzoeker moest overigens het antwoord schuldig blijven op de vraag of M. kort voor haar dood nog naar school ging (administratief dossier, stuk 4, vragen 48-49, 88-90 en 164). De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat van iemand die twee jaar lang een relatie met een meisje onderhoudt, mag verwacht worden dat hij spontaan en uitgebreid over haar kan vertellen. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij op zijn manier de kenmerken en karaktertrekken van zijn vriendin beschrijft zoals die bij hem overkomen en dat hij even goed heel veel kenmerken van M. had kunnen verzinnen om zodoende zijn verhaal “geloofwaardig” te maken, doet niets af aan voorgaande vaststellingen en overwegingen.

2.9. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat de geloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste vluchtrelaas finaal wordt onderuit gehaald door zijn beweringen dat M. hem zelf zou hebben voorgesteld om seksuele betrekkingen te hebben om zo haar vader met een huwelijk te laten instemmen (administratief dossier, stuk 4, vragen 146 en 149) en dat hij op dit voorstel zou zijn ingegaan. Dergelijk handelen valt niet te verklaren binnen de Afghaanse context en de aldaar heersende normen, gebruiken en tradities, waar de eer van de familie een centrale plaats inneemt. Verzoeker en zijn vriendin moeten zich maar al te zeer bewust zijn geweest van de risico's die hun manier van handelen inhield en dat dit de doodstraf voor hen beide kon betekenen. Dat verzoeker en zijn vriendin ervan overtuigd waren dat zij door seksuele betrekkingen te hebben voor het huwelijk de toestemming zouden krijgen om met elkaar te huwen, kan dan ook niet ernstig worden genomen. De Raad acht het totaal ondenkbaar dat verzoeker en zijn vriendin, zich bewust zijnde van alle risico's, een dusdanig lichtzinnige logica zouden hebben gehanteerd, waarbij zij zichzelf bewust in een uiterst gevaarlijke positie plaatsten.

2.10. Tot slot wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat aan het asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht zodat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze genoemd artikel geschonden zou kunnen zijn.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift opgesomde documenten, met name drie dreigbrieven en een DVD, blijkens de informatie vervat in het administratief dossier nooit werden neergelegd en dat deze stukken evenmin als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd.

2.11. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12.1. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan hem evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.12.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Waar verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in het district Salang in de provincie Parwan betwist, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met een aantal citaten uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de loutere stelling dat deze informatie niet toelaat te besluiten dat Salang als “een van de meest rustige” districten kan worden beschouwd, geen concrete en objectieve elementen bijbrengt

waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit klemmt des te meer daar de door verzoeker geciteerde passage, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan in de eerste helft van 2011 verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010, dat de provincie Parwan echter nog steeds veel stabiel is dan de andere provincies rond Kabul en dat de veiligheidsproblemen zich voornamelijk in de districten Shinwari, Ghorband en Koh-I-Safi blijken voor te doen terwijl de meeste andere districten, waaronder Salang, als rustig worden beschouwd, volledig aansluit bij de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in het district Salang in de provincie Parwan door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS